

и цѣлия си животъ прекарватъ въ веселие. Тѣ не се обличатъ като насъ. Цѣлото имъ облѣкло се състои отъ две парчета мека кора превързани съ връвчици около кръста имъ.

Джуджетата сами намиратъ всичката си храна. Само нѣкои нѣща си размѣнятъ съ околнитѣ негри. Но търговията си вършатъ тъй, че да не ги види никой. Оставятъ своята стока накрай гората и се скриватъ. Следъ това чакатъ негритѣ да имъ донесатъ своитѣ нѣща.

Главната имъ храна е едно растение, прилично на нашия спанакъ. Разбира се, тѣ не го саятъ, а го намиратъ изъ горитѣ на готово. Джуджетата обичатъ сжщо да събиратъ медъ отъ дивитѣ пчели, които живѣятъ изъ хралупитѣ на дърветата. Тѣ сж отлични ловци. Тѣхнитѣ оржжия сж лжкътъ и стрелата.

Тѣзи дребни хора иматъ свой езикъ, но предпочитатъ да се сношаватъ съ подсвиркване. И често ще ги видите застанали единъ срещу други да подсвиркватъ и така да се разговарятъ. Тѣ иматъ и единъ видъ телеграфъ, съ който се съобщаватъ бързо разнитѣ селища. Дене и ноще се чуватъ думканията на тжпани, които съобщаватъ на съседитѣ всичко важно, що се е случило.

Тѣзи дребни човѣчета иматъ само едно питомно животно, това е кучето. И то е дребно като господаритѣ си. Козината му е жълтеникава. Кучето имъ е отличенъ ловецъ.

Никой на свѣта не познава тъй добре гората, както тѣзи джуджета. Тѣ пжтуватъ изъ гжстата и тъмна гора, дето нѣма пжтъ, тъй свободно, както ние пжтуваме изъ широкото шосе, и безпогрѣшно намиратъ мѣстото, за дето сж тръгнали.

По характеръ джуджетата сж кротки, безобидни и страхливи. Тѣхнитѣ голѣми очи гледатъ кротко и свѣнливо. Тѣ не знаятъ що е завистъ и злоба и никога не се каратъ. Понѣкога за дребна нѣкоя работа се счепкватъ, но никога не дохождатъ до бой. Скоро имъ минава и следъ малко, като подскачатъ и подсвиркватъ весело, всичко забравятъ, като че ли нищо не се е случило.

А. Марковичъ